



مدیریت برنامه‌ریزی تلفیقی

رصد فعالیت‌ها و برنامه‌های شرکتهای بین‌المللی نفت و گاز

»

آوریل ۲۰۱۸



معاونت برنامه‌ریزی و تلفیق طرح‌ها و برنامه‌ها



فهرست عناوین

- (۱) برجام؛ اعمال تحریم‌های آمریکا و شرکت‌های بین‌المللی و رویکردی بر صادرات نفت ایران
- (۲) چین و صادرات گاز، رویا یا واقعیت؟!؟
- (۳) آیا کویت رقیب جدید نفتی ایران می‌شود؟!؟
- (۴) بررسی روند قیمت نفت خام شاخص در بازارهای هدف
- (۵) پس از عربستان؛ قطر پترولیوم هم بخشی از سهام خود را واگذار می‌کند
- (۶) بلوکهای مرزی و مشترک عراق با ایران به شرکت‌های صاحب صلاحیت سپرده شد



چکیده مطالب

- اعمال فشار اخیر آمریکا به کشورهای اروپایی مشتری ایران در راستای منع انعقاد قرارداد خرید نفت از ایران فرصتی برای روسیه و عراق برای افزایش سهمیه خود از صادرات نفت به ویژه به اروپا
- متزلزل شدن توافقات پسابرجام در مورد بازگشت سهم صادرات نفت خام ایران به آسیا و اروپا
- اعمال فشار آمریکا به مشتریان آسیایی و کمک به رقبای ایران (عربستان، روسیه، عراق و ...) در راستای فراهم شدن فضا برای آمریکا جهت افزایش سهم صادرات خود به آسیا
- دو برابر شدن تولید شیل گاز چین تا سال ۲۰۲۰ و تبدیل چین به یکی از بازیگران مهم تولید کننده/صادرکننده گاز و متأثر نمودن حوزه صادرات کشورهای دارنده منابع گازی
- وجود فرصت میان مدت (سه ساله) برای صادرات گاز به چین
- چالش کویت با عربستان در ناحیه (*Divided Zone*) مشترک با عربستان، مانعی بر سر راه سرمایه گذاری ۱۱۳ میلیارد دلاری شرکت ملی نفت کویت در توسعه میادین نفتی طی پنج سال آینده
- خیز کشور کویت در راستای گسترش فعالیت‌های توسعه‌ای (بالادستی و فراورشی) و متأثر نمودن و تهدیدی برای دیگر کشورهای عضو اوپک و تولید کنندگان نفت
- برنامه ریزی برای افزایش ظرفیت پالایشی کویت تا سال ۲۰۳۵ به سه برابر ظرفیت فعلی
- برنامه‌ریزی برای واگذاری ۴۹ درصد از سهام شرکت نفت قطر در جهت متنوع نمودن سبد درآمدی این کشور (دومین شرکت پس از شرکت آرامکو عربستان)
- معرفی و واگذاری بلوکهای مرزی و مشترک کشور عراق با ایران، با ساختارهای جدید قرارداد خرید به ۱۴ شرکت چند ملیتی به عنوان شرکتهای صاحب صلاحیت



مقدمه

تصمیمات و برنامه‌های شرکت‌های بین‌المللی نقش به‌سزایی در تغییرات عرضه و تقاضای نفت و استراتژی شرکت ملی نفت ایران داشته به طوری که هریک از این برنامه‌ها می‌تواند برنامه سایر شرکت‌ها را تحت تأثیر قرار دهد. گزارش پیوست اهم برنامه‌ها و اقدامات این شرکت‌ها را بررسی نموده است.

آگاهی از شرایط و ویژگی‌ها و تغییرات عرضه و تقاضا در بازار نفت خام و گاز و تصمیمات و برنامه‌های کشورهای تولیدکننده و شرکتهای بین‌المللی نفتی و گازی، نقش بسزائی در پیش‌بینی بازار و عملکرد شرکت ملی نفت ایران در مواجهه با افزایش تولید و سرمایه‌گذاری دارد. البته با در نظر گرفتن مشکلات کنونی، سرمایه‌گذاری در بخش بالادست از طریق شرکتهای معتبر بین‌المللی با محدودیت‌ها و مشکلاتی روبرو خواهد بود، بنابراین لازم است که شرکت ملی نفت ایران با در نظر گرفتن پتانسیل شرکتهای داخلی از ابعاد مختلف فنی، مالی و همچنین عملیاتی، سرمایه‌گذاری خود را مبتنی بر اولویتهای حفظ توان تولید و توسعه‌ای هدایت نماید.



تأسیسات نفتی مسجد سلیمان

معاونت برنامه‌ریزی و تلفیق طرح‌ها و برنامه‌ها



اهم برنامه‌ها و اقدامات شرکت‌های بین‌المللی

(۱) برجام؛ اعمال تحریم‌های اخیر آمریکا و رویکردی بر صادرات نفت ایران

➤ بررسی وضعیت تولید و چشم انداز صادرات نفت خام ایران ناشی از تأثیرات خروج آمریکا از

برجام در آوریل ۲۰۱۸

با در نظر گرفتن توسعه اخیر آمریکا در زمینه تولید نفت و گاز شیل از منابع موجود و کاهش وابستگی این کشور به منابع وارداتی و با در نظر گرفتن سیاست‌های جمهوری خواهان به ویژه ترامپ و سیاست استقلال انرژی و عدم توجه جدی به مسائل زیست محیطی از مهمترین برنامه‌های این گروه می‌باشد. در ذیل برخی از مهم‌ترین مؤلفه‌های مفاد برنامه حوزه انرژی آنها ارائه گردیده است:

۱- استقلال انرژی

۲- توسعه تولید نفت و گاز در مناطق قطبی و فلات قاره

۳- مخالفت با سیاست‌های اجباری کنترل انتشار کربن

۴- ارائه مشوق‌های مالیاتی برای تولید انرژی

خاطر نشان می‌سازد، برجام سندی است که طبق آن صنعت نفت و گاز ایران از تحریم خارج می‌گردد، لذا به خطر افتادن این توافق می‌تواند حوزه نفت و گاز ایران را با چالش‌های جدی مواجه نماید.

با توجه به خروج ترامپ از برجام و احتمال برگشت وضعیت ایران به حالت قبل از برجام، به نظر می‌رسد موضوع صادرات نفت کشور نیز به وضعیت قبل از مذاکرات هسته‌ای برگردد و احتمال از دست رفتن برخی از بازارهای نفت ایران در آسیا و اروپا مجدداً وجود دارد. سیاست‌های ترامپ که منطبق با سیاست حزب جمهوری خواه آمریکا می‌باشد و سهام‌داری آنها در شرکت‌های نفتی و به علاوه منافع نهائی دولت آمریکا از معاملات نفتی و نظامی با کشورهای تولیدکننده نفت خام در منطقه، گسترش تولید نفت و گاز این کشور و همچنین افزایش صادرات آنها به بازارهای بین‌المللی را به دنبال دارد. در مقابل، کشورهای عضو اوپک از نوامبر ۲۰۱۶ در جهت تعادل در بازار و تثبیت قیمت‌ها تولید خود را کاهش دادند که این در حالی است که آمریکا نیز از فرصت پیش



آمده استفاده نموده و بازارهای کشورهای عضو اوپک در آسیا نظیر چین، هند، ژاپن و کره جنوبی را مورد هدف خود قرار داده است. البته این کشور نفت شیل (تایت اویل - نفت شیرین) را به مصرف داخلی می‌رساند و در مقابل نفت خام‌های ترش خود را به این کشورها صادر نموده است. به علاوه، فاصله قیمتی نفت خام شاخص بازار اروپا (برنت) با نفت خام آمریکا (وست تگزاس اینترمدیت)، نیز باعث افزایش تمایل مشتریان آسیایی برای خرید انواع نفت خام‌های آمریکا گردیده است چراکه سیستم قیمت‌گذاری بسیاری از اعضای اوپک تابع قیمت نفت خام برنت است.

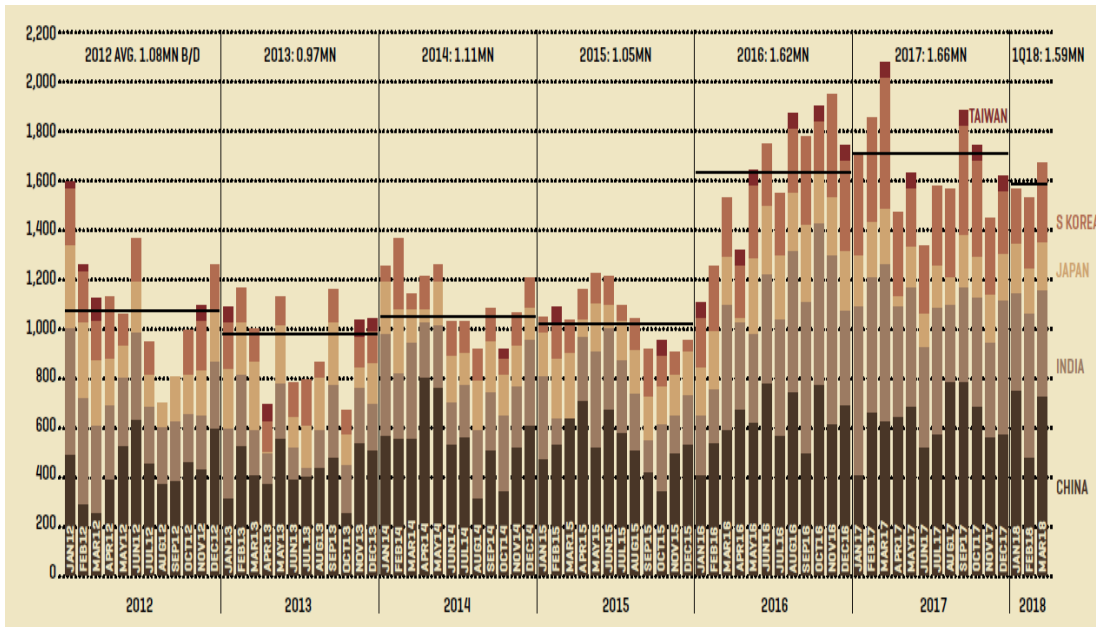
شایان ذکر است که ایران در تحریم‌های اعمالی در سال ۲۰۱۲ در حوزه‌های فروش نفت و بیمه محموله‌های نفتی، حوزه بانکی و مالی، مورد هدف قرار گرفت و اساساً چارچوب این تحریم‌ها، فروش نفت خام و درآمدهای نفتی ایران را تحت تاثیر شدید قرار دادند، به طوری که تمرکز این تحریم‌ها بر بازاری کشورهای عضو اتحادیه اروپا و نیز منطقه آسیا از هرگونه خرید و فروش نفت خام و فرآورده‌های نفتی از ایران بوده است. بنابراین می‌توان دو محدودیت ذیل را برای تولید و صادرات نفت کشورمان در نظر گرفت:

الف - اعمال محدودیت برای صادرات نفت ایران به آسیا

اعمال فشارهای آمریکا برای برگشت تحریم‌های فروش نفت ایران در بازار آسیا (مهم‌ترین بازارهای آسیا، شامل چین، هند، کره جنوبی و ژاپن) منجر به کاهش سهم صادرات به این منطقه خواهد گردید. بازگشت تحریم‌ها با توجه به وجود مازاد عرضه نفت کافی در بازار، هیچ‌گونه اثر بلندمدتی بر روی قیمت نفت خام نخواهد داشت؛ بلکه فقط با اثر روانی کوتاه‌مدت در بازار، قیمت را تا حدودی افزایش می‌دهد. در این حالت، برای مهم‌ترین رقبای ایران (عربستان، روسیه، عراق و ...) نیز که به دنبال سهم بیشتر بازار خود در آسیا می‌باشند، فرصت مناسبی ایجاد خواهد شد. این فرصت برای عربستان که جایگاه پیشین خود را در بازار آسیا ندارد و در زمره هم‌پیمانان آمریکاست، بسیار مهم می‌باشد. لازم به ذکر است کشورهای عضو اوپک که اخیراً تولید نفت خام خود را کاهش دادند ظرفیت جبران اختلال احتمالی صادرات نفت خام ایران را خواهند داشت.



مدیریت برنامه‌ریزی تلفیقی

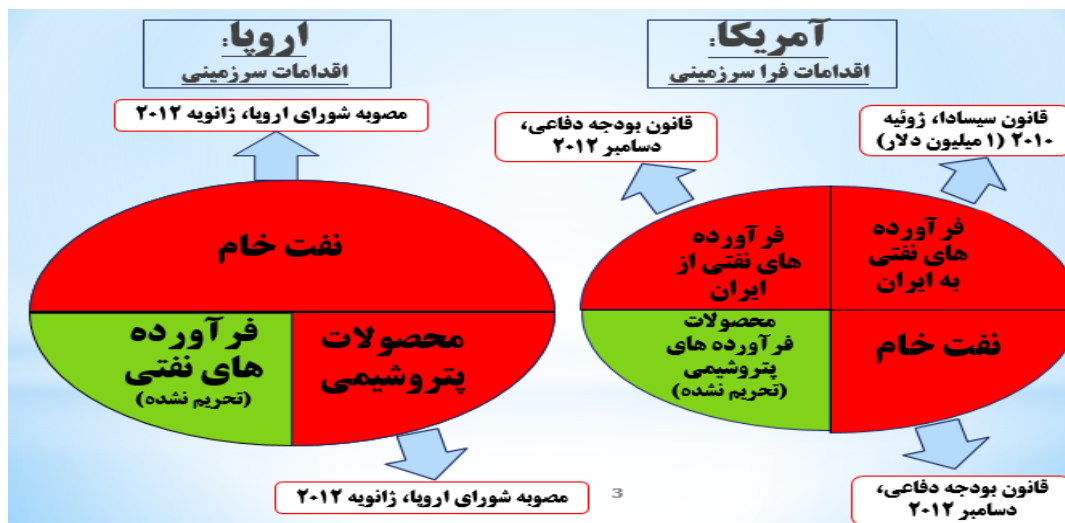


نمودار ۱- روند تغییر میزان صادرات نفت خام ایران طی برنامه پنجساله پنجم تاکنون (به آسیا)

ب- اعمال محدودیت برای صادرات نفت خام ایران به اروپا

مهم‌ترین تحریم‌های حوزه نفت توسط اروپا در اینجا ارائه شده است:

- ۱- ممنوعیت واردات از ایران (به اروپا)
 - ۲- ممنوعیت خرید از ایران (توسط شرکت‌های اروپایی)
 - ۳- ممنوعیت حمل و نقل (توسط شرکت‌های اروپایی)
 - ۴- ممنوعیت تأمین مالی (توسط شرکت‌های اروپایی)
 - ۵- ممنوعیت بیمه (توسط شرکت‌های اروپایی)
- در شکل (۱) می‌توان وضعیت تحریم‌های قبل از برجام (توسط آمریکا و اروپا) را مشاهده نمود.



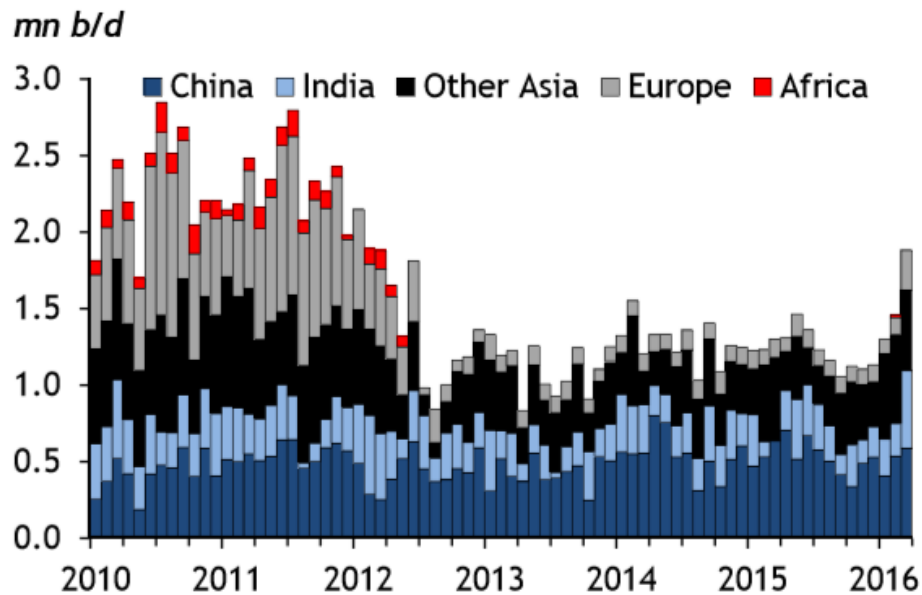
تحریم شده تحریم نشده

شکل ۱- وضعیت تحریم‌های ایران قبل از برجام (توسط آمریکا و اروپا)

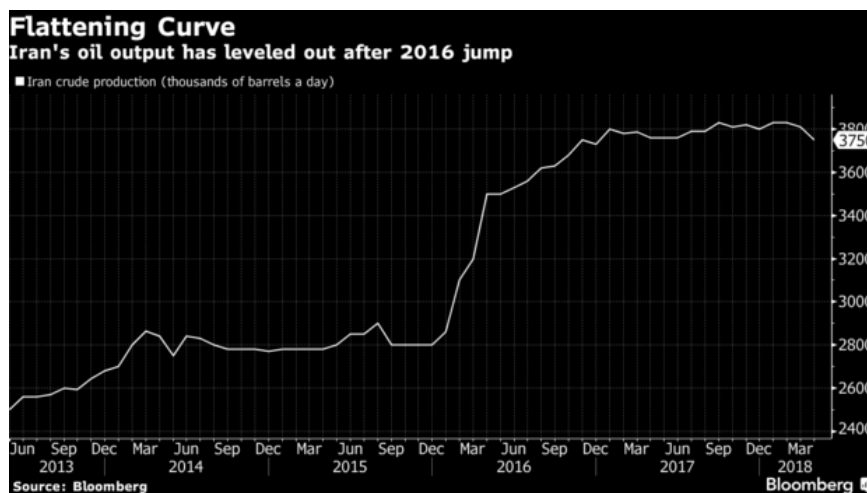
برای بررسی بیشتر این موضوع، در نمودارهای (۲) و (۳) تغییرات میزان تولید و صادرات نفت ایران قبل از تحریم (۲۰۱۲ و قبل از آن) و بعد از اعمال تحریم‌ها (۲۰۱۲ تا سه ماهه سوم ۲۰۱۵) و دوره پسا برجام (سه ماهه چهارم ۲۰۱۵) را می‌توان ملاحظه نمود.



مدیریت برنامه‌ریزی تلفیقی



نمودار ۲- روند تغییر میزان صادرات نفت خام ایران در مناطق مختلف جهان تا دو سال گذشته (به آسیا، اروپا و آفریقا)



نمودار ۳- روند تولید نفت خام ایران قبل و بعد از تحریم‌ها (تایید افزایش سهم صادرات نفت خام ایران از سال ۲۰۱۶ تاکنون)

با متزلزل شدن توافق برجام، امکان صادرات نفت ایران به بازارهای از دست رفته اروپا که در دوران پسا برجام، توفیقاتی برای بازپس‌گیری آن‌ها حاصل شده بود، کاهش می‌یابد. همچنین، در صورت اعمال فشار آمریکا به کشورهای اروپایی در جهت منع انعقاد قرارداد خرید نفت از ایران، فرصت‌هایی برای روسیه و عراق

معاونت برنامه‌ریزی و تلفیق طرح‌ها و برنامه‌ها



ایجاد خواهد شد. به علاوه مشتریان منطقه مدیترانه گرچه به دلیل آشنایی بیشتر با ویژگی های نفت مصرفی وارداتی از ایران در مراکز پالایشی خود، تاکنون نسبت به سایر رقبا به واردات نفت از ایران تمایل بیشتری از خود نشان داده‌اند، ولی دچار تردید در خرید نفت‌خام ایران خواهند شد. در این راستا هم چنین برخی از شرکت های اروپایی از جمله توتال که دارای قرار داد در فاز ۱۱ پارس جنوبی است دچار تردید گردیده و شرکت *CNPC* چین نیز در صورت عدم حضور شرکت توتال، برای فعالیت در این میدان اعلام آمادگی نموده است.

۲) چین و صادرات گاز، رویا یا واقعیت؟!

کشور پرجمعیت چین دومین مصرف‌کننده نفت و گاز جهان بوده و تغییرات اندک در تقاضای انرژی این کشور منجر به واکنش سریع در بازار می‌گردد.

با توجه به اهمیت گاز به عنوان انرژی پاک از یک سو و تلاش جهت کاهش وابستگی به بازار انرژی از سوی دیگر، کشور چین در حال توسعه تولید در برخی از ذخایر شیل گاز در کشور خود بوده که این موضوع در سال گذشته رشد قابل توجهی را تجربه نموده است. بر همین اساس تعداد چاه‌های حوزه گاز شیل در این کشور در سال گذشته به تعداد ۶۰۰ و میزان تولید تجمعی از آنها به ۹ میلیارد متر مکعب گاز رسیده است. مطابق برنامه شرکت‌های دولتی چین، تولید گاز شیل این کشور در سال ۲۰۲۰ به حدود ۱۷ میلیارد متر مکعب خواهد رسید و شرکت‌های دولتی *Sinopec* و *PetroChina* مسئولیت سرمایه‌گذاری در پروژه‌های نفت و گاز در مناطق کوهستانی سیچوان به میزان ۵/۵ میلیارد دلار را برعهده دارند. در این راستا، تقریباً ۷۰۰ چاه جدید بین سالهای ۲۰۱۸ و ۲۰۲۰ به چاه‌های گازی موجود این کشور اضافه خواهد شد.

هدف نهایی تولید شیل گاز در این کشور تحقق تولید ۳۰ میلیارد در روز تا سال ۲۰۲۰ می باشد اما از آنجا که شکاف تولید گاز شیل نسبت به تقاضای داخلی چین حدود ۱۳ میلیارد متر مکعب است لذا حداقل تا سال ۲۰۲۰ بخش قابل توجهی از نیازهای گاز این کشور از طریق واردات تأمین خواهد شد.

سرعت توسعه گاز شیل در چین تأثیر مهمی بر تولید و صادرات گاز جهانی خواهد داشت؛ اگرچه در میان مدت کشور چین می‌تواند یک بازار بالقوه برای صادرات گاز برخی کشورها تلقی گردد، اما از سال ۲۰۲۰ به بعد با توجه به رشد تولید گاز شیل در این کشور، این احتمال وجود دارد که روند واردات گاز چین به صورت قابل توجهی کاهش یابد و این سؤال مطرح است که آیا واقعاً چین می‌تواند طی سالهای



آتی به عنوان یکی از صادرکنندگان گاز نیز تلقی گردد؟ پاسخ این سؤال تولید و صادرات گاز ایران را متأثر خواهد ساخت.

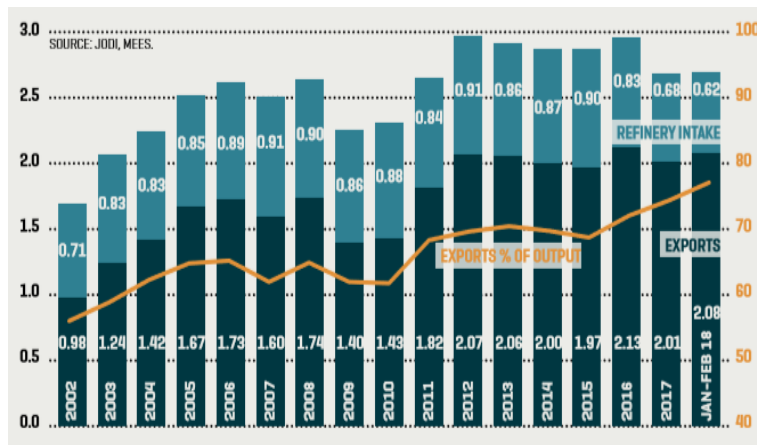
۳) آیا کویت رقیب جدید نفتی ایران می‌شود؟!

کشور کویت به منظور افزایش تولید نفت و در راستای اثرگذاری بیشتر بر بازار انرژی، سرمایه‌گذاری گسترده‌ای را جهت توسعه میادین خود آغاز نموده است. بر همین اساس و مطابق گزارش‌های منتشر شده شرکت ملی نفت کویت ۱۱۳ میلیارد دلار طی پنج سال آینده در صنعت نفت سرمایه‌گذاری خواهد نمود که ۷۰ درصد آن در حوزه بالادست نفت می‌باشد. سرمایه‌گذاری مذکور جهت افزایش ظرفیت تولید نفت این کشور تا سقف ۴ میلیون بشکه در روز تا سال ۲۰۲۰ عنوان شده است.



شکل ۲- میادین نفت و گاز و تاسیسات نفتی کویت

مطابق آمار موجود، در سال گذشته برای اولین بار، کویت ۷۵ درصد نفت خام تولیدی خود را صادر نموده و در دو ماهه اول سال ۲۰۱۸ نیز صادرات نفت این کشور روند صعودی داشته و این در حالی است که مصرف نفت پالایشگاهی در این کشور کاهش یافته است.



نمودار ۴- برنامه تخصیص نفت کویت در سالهای مختلف (صادرات و مصرف داخلی)

همچنین، شرکت ملی نفت کویت در راستای تحقق اهداف نفت و گاز، پروژه‌های توسعه‌ای دیگری را تا سال ۲۰۴۰ به منظور افزایش تولید به میزان ۴/۷۵ میلیون بشکه در روز برنامه‌ریزی نموده است.

لازم به ذکر است که تمرکز برنامه‌های این شرکت تنها در حوزه بالادستی نفت نبوده و افزایش ظرفیت پالایشی تا سال ۲۰۳۵ به سه برابر ظرفیت فعلی نیز از دیگر برنامه‌های این شرکت در راستای گسترش نفوذ اقتصادی بر بازارهای هدف می‌باشد.

البته برخی کارشناسان بر این باورند که به رغم برنامه‌ریزی مقامات کویتی به منظور افزایش ظرفیت تولید نفت در سطح ۴ میلیون بشکه در روز، دستیابی کامل به هدف فوق به راحتی امکان پذیر نیست. چرا که مقرر گردیده از رقم فوق حدود ۳۵۰ هزار بشکه در روز از ناحیه Divided Zone که مشترک با عربستان می‌باشد تولید شود که توسعه این بخش با چالش‌های سیاسی از سوی دو کشور همراه می‌باشد. به هر حال خیز کشور کویت در راستای گسترش فعالیت‌های توسعه‌ای (بالادستی و فراورشی) می‌تواند در آینده نزدیک دیگر کشورهای عضو اوپک و تولیدکنندگان نفت را نیز با تهدیدهایی مواجه سازد. به نظر می‌رسد، این مقوله در بازارهای فراورشی شاید به صورت قابل ملاحظه‌ای تاثیرگذارتر باشد.



۴) بررسی روند قیمت نفت خام شاخص در بازارهای هدف

قیمت نفت خام، تحت تأثیر موارد مختلف طی ماه گذشته با تغییراتی همراه بوده است. نگرانی از تنش‌های تجاری میان چین و آمریکا، تشدید تنش‌ها در خاورمیانه (سوریه و یمن)، خروج ترامپ از برجام، تقویت تقاضای جهانی نفت، علائمی مبنی بر موفقیت طرح اعضای اوپک در اجرای سیاست کاهش تولید بوده است. همچنین افت بیشتر تولید نفت ونزوئلا از جمله مهمترین موارد تاثیرگذار قیمت نفت در ماه آوریل بوده است.

نوع تغییر	درصد افزایش	آخرین روز کاری (دلار)	اولین روز کاری (دلار)	منطقه جغرافیایی	نفت خام شاخص
↑	۱۱	۷۵/۱۷	۶۷/۶۴	اروپا	برنت
↑	۸	۶۸/۵۷	۶۳/۰۱	آمریکا	وست تگزاس اینترمدیت

جدول ۱- تغییرات قیمت نفت خام‌های شاخص طی ماه آوریل ۲۰۱۸

انتظارات مبنی بر خروج آمریکا از برجام و ازسرگیری تحریم‌ها توانسته قیمت نفت را تا حد قابل توجهی (بالاترین قیمت طی سه سال گذشته) افزایش دهد. البته دو عامل مهم ذیل، از بالارفتن بیشتر قیمت ممانعت به عمل آورده‌اند.

۱. اولین عامل رشد تعداد دکلهای حفاری فعال نفتی آمریکا که به حدود ۸۳۴ دکل افزایش یافته است.
۲. دومین عامل روند فزاینده تولید نفت آمریکا که تا حدودی جبران کاهش تولید اوپک را متحمل شده است.

به علاوه، نگرانی درباره تشدید شرایط نابسامان ونزوئلا و کاهش تولید این کشور، می تواند عامل دیگر اثرگذار بر افزایش قیمت نفت باشد. تولید نفت ونزوئلا در ماه آوریل ۴/۱ میلیون بشکه در روز بوده که روزانه ۸۰ هزار بشکه کمتر از ماه مارس و نیز ۵۴۰ هزار بشکه در روز کمتر از سال قبل در همین ماه بوده است.



۵) پس از عربستان؛ قطر پترولیوم هم بخشی از سهام خود را واگذار می‌کند

شرکت نفت قطر (Qatar Petroleum) در حال برنامه‌ریزی به منظور واگذاری ۴۹ درصد از سهام خود در شرکت Qat al um می‌باشد. واگذاری این سهام می‌تواند در راستای سرمایه‌گذاری امن و بازدهی بیشتر به منظور نیل به اهداف بلندمدت کشور قطر تا سال ۲۰۳۰ و ایجاد اقتصادی با سبب درآمدی متنوع تلقی گردد.

بر همین اساس شرکت نفت قطر یک شرکت کارگزاری را به منظور عرضه سهام خود در بازار بورس این کشور تأسیس خواهد کرد و انتظار می‌رود مراحل لازم جهت ارائه سهام مذکور در بورس قطر طی سه ماهه آخر سال جاری انجام پذیرد. لازم به ذکر است شرکت Qat al um به طور مشترک متعلق به شرکت نروژی هیدر و شرکت دولتی قطر و از موفق‌ترین سرمایه‌گذاران در حوزه پتروشیمی قطر می‌باشد.

شایان ذکر است قطردومین کشور بعد از عربستان سعودی می‌باشد که واگذاری سهام شرکت نفتی خود را آغاز نموده است. از آنجایی که استقبال بسیار مناسبی از واگذاری سهام شرکت‌های نفتی جهت تأمین مالی صورت گرفته است، بررسی واگذاری سهام شرکت‌های نفتی با توجه به ساختار قانونی موجود جهت تأمین مالی پروژه‌ها قابل تأمل است.

۶) بلوکهای مرزی و مشترک عراق با ایران به شرکت‌های صاحب صلاحیت سپرده شد

وزارت نفت عراق تصمیمات مهمی مبنی بر واگذاری تعدادی از بلوکهای مرزی این کشور به شرکت‌های صاحب صلاحیت آغاز نموده است. بر این اساس از ۱۱ بلوک ارائه شده توسط مدیریت قراردادهای نفتی وزارت نفت عراق، ۶ بلوک به منظور اکتشاف و توسعه به شرکت‌های صاحب صلاحیت واگذار شده و ۵ بلوک دیگر کماکان در انتظار پیشنهاد سرمایه‌گذاری است.

تصمیم وزارت نفت عراق بر سرعت بخشی به دعوت از شرکت‌های مختلف به منظور ایجاد فضای رقابتی جهت سرمایه‌گذاری و توسعه در بلوکهای مرزی می‌باشد. چارچوب این تصمیم به دلیل این است که بی‌توجهی به این بلوکهای مرزی و عدم سرمایه‌گذاری و توسعه مناسب آنها، منطقی به نظر نمی‌رسد.

بسته به ساختارهای مختلف قراردادهای خرید خدمت، وزارت نفت عراق خود را متعهد به دعوت از سرمایه‌گذاران و توسعه دهندگان بین‌المللی و مشارکت با آنها در توسعه بلوکهای مذکور می‌داند. کشور عراق با توجه



مدیریت برنامه‌ریزی تلفیقی

به اینکه عراق یک فرصت بزرگ سرمایه‌گذاری در بخش نفت، گاز، پتروشیمی، پالایشگاه و... جهت شرکت‌های مختلف می‌باشد، ضمن معرفی برخی دیگر از پروژه‌های حوزه نفت و گاز این کشور، مجدداً از شرکتهای مختلف جهت توسعه و مشارکت در صنعت نفت و گاز عراق دعوت نمود.

مدیر قراردادهای نفتی وزارت نفت عراق نیز ضمن معرفی بیشتر بلوکهای مرزی و مشترک کشور عراق، اظهار داشته که وزارت نفت عراق فرمت‌های جدید قراردادهای خرید خدمت را برای دور جدید قرارداد بلوکهای مرزی و مشترک عراق (دریایی و خشکی) تهیه نموده و بر اساس آن ۱۴ شرکت چندملیتی به عنوان شرکتهای صاحب صلاحیت برگزیده شدند.

بر همین اساس بلوکهای اکتشافی Klabat, Kumar, Khashm Al-Ahmar, Injana در استان دیاله و Khudhr Al-Maa در استان بصره به شرکت اماراتی کرسنت (Crescen) واگذار شد. همچنین بلوکهای Naft khaneh (مشترک با نفت شهر در ایران) در استان دیاله و Howaiza در استان میسان (مشترک با سهراب در ایران) به شرکت چینی Geo Ged و بلوک Sindbad در استان بصره (مشترک با خرمشهر در ایران) نیز به شرکت چینی UEG واگذار شده است.



نتیجه‌گیری

با توجه به عوامل مختلف موثر بر عرضه و تقاضای آتی از طریق توسعه میادین نفت اعم از میادین مرسوم و غیر مرسوم به نظر می‌رسد که در آینده از طریق افزایش تولید نفت خام در آمریکا و خاورمیانه بازار با مازاد عرضه روبرو خواهد بود.

با توجه به اعمال تحریم‌های آمریکا و احتمالاً خودداری کشورهای اروپایی و آسیایی از خرید نفت خام ایران و تعهد کشورهای عربستان، کویت، عراق و همچنین روسیه مبنی بر جبران کمبود عرضه ایران، بنابراین به نظر می‌رسد که توسعه میادین نفتی کشور می‌بایست صرفاً، معطوف به میادین اولویت دار شامل میادین مشترک و همچنین میادین در حال تولید نیازمند فرآوری‌های ثانویه باشد.

بنابراین پیشنهاد می‌شود که توسعه میادین مستقل بکر فعلاً منتفی و به تعویق انداخته شود.